

4 Moses wrote all the words of HASHEM. He arose early in the morning and built an altar at the foot of the mountain, and twelve pillars for the twelve tribes of Israel. 5 He sent the youths of the Children of Israel and they brought up elevation-offerings, and they slaughtered bulls to HASHEM as feast peace-offerings to HASHEM. 6 Moses took half the blood and placed it in basins, and half the blood he threw upon the altar. 7 He took the Book of the Covenant and read it in earshot of the people, and they said, "Everything that HASHEM has said, we will do and we will obey!"

13 lecture notes - R. Sobwertchik

When did this occur? The conclusion of the covenant and the sacrifices when did it transpire, before or after the giving of the Ten commandments? There is a controversy between Rashi and Ramban. The event was considered total Garus According to Rashi the people were subjected to "Garus" by means of the sacrifices before Matan Torah. According to Rashi it would be paradoxical to assume that the Torah was given to people who were not yet Garim, or new Jews, a status which they achieved by the participation in the sacrifices. Ramban disagrees with Rashi. He declares that it was after, on the second day of Shavouth. His position is that the commandments were given on the sixth day, and the conversion took place on the seventh day by means of the sacrifices. It is difficult to assume that the Almighty revealed Himself to the people before they had a chance to become Garim.

15

Thus it was a double experience and event at Mt. Sinai. They beheld the vision of Hashem revealed as an Elder and Teacher - teaching small children. Secondly there was the experience of "mitoch ho'ish" (from the midst of the fire) - to experience Hashem's presence. In fact the people only heard the first two Commandments. The holiday is called "Atzereth" or "Yom Hakohel" the day of assembly. "Shavouth" is rarely assigned to it. It is the day when every Jew experienced the presence of Hashem em as if they could touch Him. This is what Hashem wanted. "Come as close as possible!" This experience is a cleansing cathartic power. Thus Rambam says, "they experienced at Matan Torah" that the presence of Hashem touched every Jew on the shoulder. It redeemed and hallowed them and changed their personality - not the next day but the very moment. This was garus conversion itself

19

קוראים רות בשבועות מפני שכתוב בה 'בתחילת קציר שעורים' הוא זמן הקציר (אבודרהם); -

20

Ruth-ch. 2

"AND SHE TOLD HER MOTHER-IN-LAW WITH WHOM SHE HAD WROUGHT, AND SAID: THE MAN'S NAME WITH WHOM I WROUGHT TODAY IS BOAZ."

21

Mother of royalty - R. Bachrach

"The man with whom I wrought." It was taught in the name of R. Joshua: More than the householder does for the poor man, the poor man does for the householder, for so Ruth said to Naomi: "The man's name for whom I wrought." She did not say "who wrought for me," but "for whom I wrought." I wrought him many benefits in return for the one morsel of food which he gave me. (Ruth Rabba 5.9; Yalkut Shim'oni 604)

12

The Call of the Torah - R. Jank.

1. ואל-משה אמר - To Moses He said. This episode actually preceded the Ten Commandments having happened on the fourth day of Sivan (Rashi). Ibn Ezra, Ramban and other disagree, observing that it occurred on the day following the Revelation at Sinai. The text permits both opinions, and each is based on a valid argument. However, as we will soon see, there is an important distinction between these two viewpoints.

14

We notice that concerning this entire event, Moshe emphasized two distinct aspects. First, the giving of the Torah, and second, seeing the Shechina. Hashem said "gather the people so that they will believe in Me all their days." If it were only the case of giving the Law, Moshe could have repeated it to them. However it says, "the people will see that Hashem speaks with them from the midst of the fire." Why is it necessary to emphasize that Hashem's words came out of the fire? It is not only to pass on to them the Knowledge of the Law but experience the meeting of Hashem. The making of the Laws binding on the people could have been passed on by Moshe, but every Jew was supposed to see and experience the presence of Hashem. The fire, the clouds, the thunder, etc. are indicative of the "Shechina". So the holiday of Shavouth is not only giving the Law but experiencing the "Shechina"

16

The Warmth and the Light, Rabbi A. Soloveichik

But Torah study by itself is not enough; our Torah study must mold our personalities. The Talmud rules (Yevamos 109b) that a person who studies Torah without feeling compelled by it to act with compassion and respect not only defeats the purpose of Torah study but does not even fulfill the commandment to study the Torah. Thus, Yirmiyah states

17

Parashat Pinchas

26 The day of first fruits is when you bring a new grain offering* to God as part of your Shavuoht* festival. It shall be a sacred holiday to you when you may not do any mundane work.

18 סדר התענית - כ"ג - כ"ד

זמן הקציר - ככתוב: 'וזמן הקציר בכורי מעשר' אשר תורץ בשדה וגו' (שמות כג); -

22

תקן לקח וזכר ג' ימים

דומה שאין תיאור מרומם יותר ואין רעיון עמוק יותר בהבנת מצוות צדקה מזה הנלמד כאן מדברי רות. העניי יהיה בעיני בעל הבית הנותן אשר דרכו צומחת לו ברכה, ולא המקבל כפי שנראים הדברים לכאורה במבט היצוג. באומרה "אשר עשיתי עמו" מביעה רות את הרגשות שהיו לה כשעמדה בשדה בועז מופתעת מקבלת הפנים החמה לה וזכתה. במקום השפלה ומרירות-לב של מבקשת נדבות, היא זוכה למאור פנים של בועז. היא לא חשה כלל שהיא באה כגוורת מחוסרת אמצעים, אלא מכובדת כמי שנותנת. ומשפיעה לבועז.

23

ובאמת בדברי בועז "הלא שמעת בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר וגם לא תעבורי מזה" יש צליל של תחנונים. בדבריו שומעים אנו כעין כמיהה ורצון שהמצוה בשלימותה תבוא לידו. יחס זה לגמילות חסדים מצאנו אצל עמוד החסד - אברהם אבינו ע"ה. "וירא וירץ לקראתם... וישתחו ארצה. ויאמר אדני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבור מעל עבדך". ההשתחויה והתחנונים [בביתוים דומים לאלה של בועז] יוצרים גם כאן את הרושם שאברהם אינו רואה את עצמו כנותן אלא כמקבל.

יסודו של יחס מסוג זה מצד מכניס אורחים, טמון בהשקפה נכונה על שורש מידת גמילות חסדים. רוב גומלי החסדים שבעולם עושים זאת מתוך רגשי חמלה ורחמים. אברהם איבנו לימד אותנו על חסד הנובע מתוך מניעים שונים לחלוטין. בפרשת וירא נאמר: "ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' אל עולם". ודרשו חז"ל "אשלי היינו "אכילה שתיה לינח". בנוסף לכך היה אברהם מלווה את אורחיו ובוזה יהיה מכריז על שם ה' שהוא "אל עולם" כלומר אב לכל האנושות. הא כיצד? בגומלו חסד עם כל בני האדם - ללא שום הבדל - היה אברהם מסביר לחוסים בצילו כי הוא מאמין בבורא העולם. וכשם שהוא יתברך מזריח את השמש על כולם - על הצדיקים ועל הרשעים כאחד - כך גם הוא חייב לעשות חסד עם כל הבריות. בכך הביא אברהם לעולם זקנה חדשה של חסד - מתוך אמונה בה', לשם שמים ולא לשם הרגעת רגשי רחמים המטרידים את הלב. תורה זו גם הנחיל לבנינו: "ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט".

העושה חסד אך ורק מתוך רחמנות, לא ירדוף להיות הראשון. החשוב ביותר לגביו הוא שהעני יקבל עזרה. אבל העושה לשם שמים רוצה לזכות לשלימות במצוה. לכן מתוך דברי אברהם ובעוה יכולים אנו להבחין בנקל כי מניעיהם היו לשם שמים.

- דהנה ענין ההכנה שקודם חג השבועות, לא מצינו כדוגמתו בכל התורה בשאר ימים טובים, הן כל התקופה הגדולה והארוכה של ימי הספירה, ועד שצריך שיהיו תמימות שלא יחסר מהם אפילו יום אחד. והן ענין שלוש ימי ההגבלה, אשר כמו שכל עניני קבה"ת הם נצחיים גם זה שייך בכל שנה, ואמנם כל זה הוא עקב קדושת היום, כי הוא נורא ואיום, כמ"ד מהאר"י הק' שכח"י חג השבועות הוא בדרגה גבוהה, יותר משאר כל המועדים, וכמו שאמר הרה"ק ר"ב ממז'בו" זי"ע דחג השבועות גבוה מראש השנה, שאם בר"ה דנים על הגשמיות של השנה, ומה ערך יש לענינים הגשמיים אם יהיו מעט יותר או פחות, הרי שבועות הוא יום הדין הרוחני, שבו קובעים את כל הרוחניות של האדם לכל השנה. ומקורו הוא ממה שכ' הרי" קאפיל זי"ע בסדרו אהא דאחז"ל בעצרת נידונין על פירות האילן, האילן רומן לקב"ה אילנא רברכא, ופירות האילן הם נשמות ישראל פירות האילנא רברכא, ובעצרת נידונים נשמות ישראל על הרוחניות של השנה, שבר"ה דנים על המזון הגשמי ובשבועות דנים על המזון הרוחני.

וי"ל בזה מאה"כ עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום, שהוא כנגד זיכרון המדות לפני קבה"ת בבחי' מזוקק שבעתים, אך כ"ז עדיין אינו די להגיע לבחי' מתן תורה, רק ע"י והקרבתם מנחה חדשה לה', היא הקבלה להבא להקריב מנחה של התחדשות, וכמו שפי' הרה"ק מברדיטשוב זי"ע במאה"כ ואשא אתכם על כנפי נשרים, ע"פ מה שכתבו הראשונים (ע"י רד"ק ישעי' מ) שנקרא נשר ע"ש שמשיר נוצותיו הישנות כשמודקן ומתחדש בנצות חדשות, וכדכ' תתחדש כנשר נעוריכי (תהלים קג). עדין צריך איש יהודי להסיר מעצמו בזה החג הק' את כל עברו הישן ולהתחדש כברי' חדשה. וז"ש והקרבתם מנחה חדשה לה' שעם ישראל יקריב מנחה של התחדשות לה'.

מאחז"ל (שבת פח): כל דיבור ודיבור ששמעו ישראל מפי הגבורה פרחו נשמתן, הרי שמצינו ענין זה במתן תורה שנבראו מחדש כתינוק שנוולד, וכמו כל ההשגות שהיו בעת מתן תורה, גם ענין זה מתעורר בכל שנה ושנה בחג הק' הזה זמן מתן תורתנו, והקרבתם מנחה חדשה לה', שזה תפקיד החג הק' שיהודי יתחדש בו כברי' חדשה וכאילו גולד מחדש, וזה עיצומו של יום, יום הבכורים, יום ההתחדשות, ולזאת נועדו כל השבעה שבועות של הספירה, כדאיתא בזה"ק שהם בבחי' ז' נקיים, שאם כרי להטהר מבחי' קטנה של טומאה די בשבעה נקיים, הרי לפני החג הק' שבועות יש להטהר מהטומאה הרבה המצטברת באיש יהודי במשך כל השנה, וצריך לזה שבעה שבועות

אלא עיקר היו"ט הוא יום הבכורים, יום ההתחדשות, בהקריבכם מנחה חדשה לה' לאחר הטהרה של השבעה שבועות, כי עיקר המשכת קדושת היו"ט היא הקרבת המנחה חדשה לה'.

ומת ענין רות אצל עצרת, שנקראת בעצרת בזמן מתן תורה? ללמדך שלא ניתנה תורה אלא על ידי 'סודין ועוני' (ילקוט שמעוני, רות).

ומת ענין רות אצל עצרת, שנקראת בעצרת בזמן מתן תורה? ללמדך שלא ניתנה תורה אלא על ידי 'סודין ועוני' (ילקוט שמעוני, רות).

"And she sat in Petah Enayim which is by the way to Timnah." (Genesis 38.14)
R. Ammi said: We have searched through the whole of Scripture and found no place called Petah Enayim. What then is the purport of Petah Enayim? It teaches us that she lifted her eyes to the gate (petah) to which all eyes (enayim) are directed, and prayed: "May it be Your will that I do not leave this house emptyhanded." (Gen. Rabba 85)

3 "AND WASH YOURSELF THEREFORE, AND ANOINT YOURSELF, AND PUT YOUR RAIMENT ON YOU, AND GO DOWN TO THE THRESHING FLOOR; BUT MAKE NOT YOURSELF KNOWN UNTO THE MAN, UNTIL HE HAS DONE EATING AND DRINKING.

4 AND IT SHALL BE WHEN HE LIES DOWN, THAT YOU SHALL MARK THE PLACE WHERE HE LIES DOWN, AND YOU SHALL GO IN AND UNCOVER HIS FEET AND LIE DOWN AND HE WILL TELL YOU WHAT YOU SHALL DO."

31 *offer of Royalty - to Bethrach*

It may be difficult for us to comprehend fully the purity and holiness of this idea. It is therefore incumbent upon us to attune our minds to its purity and innocence, in the manner that our Rabbis have understood its import.

Two women sacrificed themselves for the sake of the tribe of Judah: Tamar and Ruth. (Yalkut Shim'oni 601)

Of Tamar it is written:

כזה, וגם אחר כך אמר (שם פסוק כג) "פן נהיה לבוז", שהיה בזה ענין של בזיון. וגם משמע ממה שאמרו אנשי המקום (שם פסוק כב) "לא היתה בזה קדשה", שהיה דבר זה נחשב לפגם בעיני אנשי העיר אם היו מניחים לקדשה לעמוד שם. ומה שבא עליה יהודה היה רק משום שמלאך הממונה על תאוה בא ודחפו עליה, כמבואר בדברי חז"ל (בראשית רבה פרשה פה, ח). ועי"פ נשאר כאן פגם על המשפחה במה שנולדו על ידי מעשה הנראה מגונה.

3.13 "TARRY THIS NIGHT, AND IT SHALL BE IN THE MORNING, THAT IF HE WILL PERFORM UNTO YOU THE PART OF A KINSMAN, WELL; LET HIM DO THE KINSMAN'S PART; BUT IF HE IS NOT WILLING TO DO THE PART OF A KINSMAN TO YOU, THEN I WILL DO THE PART OF THE KINSMAN TO YOU, AS THE LORD LIVES; LIE DOWN UNTIL THE MORNING."

37 ואמרו עוד (סו) למה נקרא שמו פלטיאל שפלטו ה' מן העבירה שלא בא על מיכל, וזה שהיה הולך ובוכה, על מצוה גדולה שבידו שכבש את יצרו. (סו) ונרמזה צדקתו יחד עם צדקת יוסף ובעוץ בכל שבת ויר"ט שאומרים בפי ישרים תתהלל. בפ"י ר"ת בעוץ פלטי יוסף. ויש מן הראשונים שאומר (סו) שהנביאים אמרו לו שלא נגע בה פלטי. ואע"פ שגם בו היתה רוח הקודש, אין אדם נאמן על ידי עצמו.

ו"ל עוד בזה, דהנה יש ענינים מסויימים שהיצה"ר מתגבר בהם באופן מיוחד בכח" פחו עליו יצרו. ע"ד שמצינו בגמ' (נדרים ט:) כמעשה בנויר שבא מן הדרום שאמר פחו עלי יצרי ובקש לטורדני מן העולם, וכמ"כ יש אצל יהודי דברים הקשים ביותר, אם זה הענין המיוחד אשר בעבורו ירד לעולם והיצה"ר מתאמץ בכל הכוחות למונעו מלמלא יעודו, ואם שאר ענינים המיוחדים לשורש נשמתו: העצה בזה היא כדאיתא בנויר שבא מן הדרום הנ"ל אמרתי לו העבודה שאגלחך לשמים, רק בכח שבועה התגבר עליו, וכן הוא תמיד בענינים האלו שא"א להכריעם רק ע"י שבועה, אם רואה אדם שפחו עליו יצרו הדרך להתגבר עליו הוא ע"י שנשבע ליצרו, ומרומז באומרו וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה', שיעודו להתחדש כב"י חדשה, הדרך היא בשבועותיכם, שעצתו לענינים הקשים ביותר היא ע"י השבועה שישבע ליצרו. וזה טעם שקורין מגילת רות כתג השבועות, משום דאירי בה מענין בעוץ שאמר חי ה' וגו' שנשבע ליצרו כמאחז"ל (מד"ר רות ג, ז) וזו המנחה חדשה לה' שנשבע ליצרו על עניניו הקשים, שזהו ענין חג השבועות.

הדבר תמוה מאד, איך נתנה לה עצה כזו שהיא היפך הצניעות ממש, וכי לא היתה יכולה לסדר לה את הענין באופן אחר. ואולי יש לומר שידעה נעמי ברוח הקודש שיצא מלך המשיח מהשידוך הזה של בועז ורות, ואמנם היה צורך בכאן לתקן מקודם את הפגם שהיה נדבק באותו גזע של בני פרץ, והוא שנולדו ממעשה מגונה של ביאה על הקדשה בדרך, שבשעה שבא יהודה על תמר כתיב (וישב לח, טו) "ויחשבה לזונה", ובדאי שהיה זה נחשב לדבר מגונה לבא על הקדשה, וראיה לדבר ממה שלא לקח עמו יהודה את כספו, הרי שלא עלה על דעתו לעשות דבר

ולתקן זה הפגם שלחה נעמי את רות לבועז באמצע הלילה לשכב אצלו ולגלות מרגלותיו, ונעשה בשרו כראשי לפתות כדברי חז"ל (סנהדרין יט:), אבל כבש את יצרו ולא בא עליה בלי חופה וקידושין, ונעשה על ידי זה תיקון גדול למעשה יהודה ותמר, ואז הני ראויים שיצא מחלציהם מלך המשיח.

זהו מד"א באוה"ח הק' שחג השבועות הוא מלשון שבועה, חג של ב' שבועות, ישראל נשבעים להקב"ה שיעבדוהו בכל לב ובכל נפש ובכל מאד, והקב"ה נשבע לישראל שלא יחליפם באומה אחרת, כי בין כך ובין כך נקראים בנים בכל מצב שהם נמצאים. וענינו ע"פ מאחז"ל (תענית כו:) בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו זה מתן תורה, דכמו בנשואין שני הצדדים מתחייבים להיות מסורים זל"ז, כך בחג השבועות השבועה היא מב' הצדדים, ולפי שהוא יום של התחדשות, בהקריבכם מנחה חדשה לה' אחת בשנה, מתחדשת אז השבועה מישראל להקב"ה ומהקב"ה לישראל.

לפי שמגילת רות נכתבה על ידי שמואל הנביא, ליחס את דוד המלך שבא מרות המואבית, כי מן השמים הסכימו על הדבר, וסוף המגילה מסיים עיקר היחס מפ"ץ עד דוד לכבודו. ודוד נולד בעצרת ומת בעצרת (ככור שור).

צרת' - ושם זה אינו במקרא רק חז"ל קראוהו כך בכל מקום.

Let us examine a strange incident in the story of Rus, which we read on Shavuot. In the third chapter, Rus went out late one night, on the instruction of Naomi, to meet Bo'az at his threshing house. After their encounter, Bo'az gave Rus an unusual gift. We are informed that

he measured out six barleys and placed it upon her.

(Rus 3:15)

43 Chazal note the unusual nature of this present and observe the following:

Is it the way of a king [Bo'az] to give only six barley grains? And it can't mean that he gave her six measures of barley, as a woman is incapable of carrying such a load. [Therefore it must have been a symbolic gift.] Rabbi Yehudah bar Rabbi Simon said, "In the merit of this gift, six tzaddikim descended from Rus: David; Chizkeyahu; Yoshiyahu; Chananyah, Mishael, and Azaryah [the last three are counted as one]; Daniel; and the King Mashiach."

(Rus Rabbah 7:2)

45

Let us investigate the nature of Mo'av. This nation's beginning, like that of Ammon, had its roots in the incest of Lot with his daughters.² However, unlike Ammon, Mo'av's name alludes to the act with which it began; Mo'av means "from father." They are not ashamed to broadcast their sordid beginnings with every mention of their name. Indeed, we find that Yeshayahu describes them as follows:

We heard the pride of Mo'av. They are very proud; their pride and arrogance and their conception are improper.

(Yeshayahu 15:6)

Mo'av is suffused with pride and haughtiness; we can reasonably say that this is the very essence of the nation. This may be a bad trait (at least in its manifestation in Mo'av), but without a little of it, in its kosher guise as a Torah malchus, the kingship could never exist in Klal Yisrael. David HaMelech was descended from Rus the Moabite; hence, part of his spiritual makeup was inherited from Mo'av. While of course the characteristic of pride manifested itself in a positive manner in David, he could not have achieved his greatness without it.

47

Let us return to Bo'az. The holy Arizal showed that the name Bo'az can be broken down into *bo az*, meaning "strength is in him." This conveyed the fact that Bo'az knew he had the potential latent within him to bring forth the six tzaddikim mentioned in the midrash above. When he gave Rus the six symbolic grains of barley, he indicated that he relinquished this power and instead handed it to her.

48 It is important to note that at this stage in their relationship, Bo'az had no idea whether or not he would actually end up marrying Rus. There was a living relative closer than Bo'az who could have chosen to marry Rus when she redeemed her late husband's property. However, Bo'az ignored this, realizing that it was in the best interests of Klal Yisrael for the malchus to come from Mo'av via Rus. Thus he was prepared to sacrifice his potential to be the progenitor of the whole Davidic line, including that of the Messiah himself, for the national good. Bo'az realized that the line of David must begin with the Moabite trait of pride refined and developed for Jewish use. He noticed that Rus embodied this characteristic, and her involvement became essential, regardless of whether or not he became the patriarch of the family.

44

My holy grandfather, the Kotzker Rebbe, said that *klal Yisrael* did not inherently possess the ability to establish a *malchus*, a royal house with the capability of functioning as Jewish kings. They thus had to import this potential from Ammon and Mo'av, their neighbors. Rus, the progenitor of the House of David, was from Mo'av.

The simple explanation of this is that Yisrael possessed an intrinsic tendency for unity. The result of this was that no one person could or needed to establish himself as the ruler over the others. One could compare this to the human body, in which it is nonsensical to claim that the arm could rule over, for example, the ear.

46

In fact, without this the Jewish king cannot succeed. Indeed, Shmuel criticized Sha'ul HaMelech, David's predecessor, for being too humble:

Shmuel said, "Even if you are small in your eyes, are you not the head of the tribes of Yisrael?"

(Shmuel I 15:17)

Rebbi said in the name of Shmuel, "Why did the *malchus* of Sha'ul not continue? Because he had not an ounce of impurity."

(Yoma 22b)

...but in contrast, David originated from Rus the Moabite.

(Rashi loc. cit.)

49

This act of Bo'az was a gesture of the finest altruism. It must have taken tremendous strength of character to overcome his personal desire to bring forth some of the greatest people in the history of the world and to be prepared to pass the potential to Rus, knowing that he himself might be eliminated from the genealogy. In reality, however, it is upon this very sort of altruism that the *malchus* of David is based. It was not just the trait of Rus from Mo'av that was needed to begin the *malchus*, but also the ability to sacrifice one's own desires and advantage for the benefit of the *klal*, an essential requirement for a successful Jewish king. When Bo'az saw in Rus the spark of Mo'av that was required and he handed her his entire potential to bring forth the six tzaddikim, at that moment the *malchus* of David and the Messiah were born.

דהנה לשון

עצרת הוא ע"ד שפי' חז"ל בשמיני עצרת (ע"י רמב"ן שם), שהקב"ה אומר לישראל הנה עצורים אתי, בחי'

כראו ונשמח אני ואתם, וכן הוא גם בשבועות, כי ענין אחד הוא לבי' הימים המקודשים ביותר מכל ימות השנה שהם בבחי' יחוד הגמור, שהקב"ה מתייחד עם ישראל, שזו הדרגה הגבוהה ביותר בקדושת המועדים, וכדאיתא בבית אברהם שפסח הוא בחי' אירוסין, ובין פסח ועצרת היו הקב"ה וישראל בבחי' ארוס וארוסה, ובשבועות הוא בחי' נשואין, וכאמור שיום מתן תורה הוא יום חתונתו, שזו ענין כפה עליהם הר כגיגית בחי' חופה, והיינו שבהם היא בחי' דביקות גמורה שיהודי מתדבק אליו ית' ומתבטל בכל מהותו וישותו להשי"ת.